

Sygn. akt **IV Ka 564/22**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Sądu Okręgowego Mirosław Kędzierski (spr.)

Sędziowie Sądu Okręgowego Małgorzata Bonisławska-Kania

Sądu Okręgowego Piotr Kupcewicz

Protokolant sekr. sądowy Olga Szałapska

przy udziale Joanny Gawron - prokuratora Prokuratury Rejonowej Bydgoszcz-Północ w Bydgoszczy

po rozpoznaniu dnia 21 lipca 2022 r.

sprawy **J. K. (1)** s. H. i U. ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 234 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 1 kwietnia 2022 r. sygn. akt IV K 48/21

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.

SSO Piotr Kupcewicz SSO Mirosław Kędzierski SSO Małgorzata Bonisławska-Kania

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 564/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z 1 kwietnia 2022 r., sygn. IV K 48/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
I	Prokurator wyrokowi zarzucił:	# zasadny
II	I. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez oparcie wyroku na selektywnie wybranym materiale dowodowym ograniczającym się głównie do wyjaśnień oskarżonego J. K. oraz świadka M. D. a nierzetelnej ocenie lub odmówieniu wiarygodności bez należytego i przekonującego uzasadnienia innym dowodom wskazującym na popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu , dowolną , sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania i nie opartą na wiedzy i doświadczeniu życiowym ocenę przedstawionych dowodów , a nadto niezasadne przyjęcie , że okoliczności niniejszej sprawy nie uzasadniają przyjęcia , że J. K. dopuścił się przestępstwa zarzucanego mu w akcie oskarżenia , co legło u podstaw jego uniewinnienia podczas , gdy właściwa , zgodna z art. 7 kpk interpretacja materiału dowodowego , winna prowadzić do wniosków zgoła odmiennych wskazując, iż dopuścił się on zarzucanego mu występkę;	# częściowo zasadne # niezasadne
	II. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia , mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że brak jest podstaw do przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej za popełnienie przestępstwa	

	z art.233 § 1 kk w zw. z art. 234 kk w zw. z art. 11 § 2 kk podczas gdy zebrany materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje że w/w popełnił przypisane mu w akcie oskarżenia przestępstwa.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Ad.I-II. Zarzuty niezasadne.</p> <p>Brak jest podstaw do skutecznego postawienia Sądowi zarzutu obrazy wskazanych przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia.</p> <p>Niezasadnie powołuje się prokurator na naruszenie przez Sąd I instancji art.410 kpk. Zgodnie z tym przepisem podstawę wyroku stanowić może tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Oznacza to, że sąd wydając wyrok nie może opierać się na tym co nie zostało ujawnione na rozprawie, jak również i to, że wyroku nie wolno wydawać na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które tezę aktu oskarżenia potwierdzają, jak i tych, które ją podważają.</p> <p>Zasada określona w art.410 kpk obowiązuje także strony procesowe, które przedstawiając własne stanowisko nie mogą opierać go na fragmentarycznej ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego, co może prowadzić do innych wniosków (por. wyroki Sądu Najwyższego z 30 lipca 1979r, III KR 196/79 OSNPG 1980/3/43 i z 5</p>		

listopada 1997r V KKN 62/97 Prok. i Pr. 1998/2/13).

O naruszeniu tego przepisu może być zatem mowa jedynie wtedy, gdy sąd orzekający pominię jakąś okoliczność ujawnioną w toku rozprawy lub oprze ustalenia faktyczne na okoliczności w toku rozprawy nie ujawnionej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9 kwietnia 1997r, IV KKN 103/96 Prok. i Pr. 1997/10/12).

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, przedmiotem rozważań Sądu I instancji były wszystkie dowody przeprowadzone i ujawnione w toku przewodu sądowego, oceniane z taką samą wnikliwością i starannością. Skoro więc Sąd I instancji oparł swe rozstrzygnięcie na analizie całokształtu ujawnionych okoliczności i przeprowadzonych dowodów nie można skutecznie stawiać mu zarzutu naruszenia art.410 kpk.

Tymczasem dokonanie takiej czy innej oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie nie stanowi naruszenia art.410 kpk,

Skarżący, wyrażając własną odmienną oceną dowodów i wyprowadzając własne wnioski w tym zakresie nie wykazał w wiarygodny i przekonujący sposób, aby ocena dowodów dokonana przez Sąd meriti nosiła cechy dowolności (wykraczając tym samym poza granice ocen swobodnych zakreślone dyrektywami art. 7 k.p.k.).Tego rodzaju uchybień jakie skarżący podnosił w związku z oceną czynu zarzucanego oskarżonemu aby rodziły one wątpliwości co do merytorycznej trafności

zaskarżonego wyroku w tym zakresie, Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie jednak nie stwierdził. Rzecz w tym, że dla skuteczności zarzutu tego rodzaju (ukierunkowanego na kwestionowanie oceny dowodów) nie wystarczy wysłowienie własnego stanowiska, odmiennego od ustaleń Sądu meriti. Konieczne jest natomiast wykazanie w oparciu o dowody i ich wnikliwą ocenę, że ustalenia te są błędne, wskazanie możliwych przyczyn powstałych błędów i wszechstronne uargumentowanie własnego odmiennego stanowiska.

Sąd Okręgowy stwierdził, że prokurator tego rodzaju argumentacji i na takim poziomie jej przekonywalności, nie przedstawił. Wbrew jego twierdzeniom, analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwala w pełni na podzielenie przekonania Sądu meriti o tym, iż oskarżony nie popełnił zarzucanego mu czynu. Niedostatecznie pogłębiona argumentacja skarżącego całkowicie traci swą przekonywalność w konfrontacji ze zgromadzonymi w sprawie dowodami zwłaszcza w postaci wiarygodnych zeznań świadka M. D. , innych dokumentów, których łączna synteza w pełni oddaje całokształt okoliczności zdarzeń będących przedmiotem oceny i która bez wątpienia pozwalała Sądowi pierwszej instancji na przyjęcie prawidłowych ustaleń w zakresie, które włączone zostały do podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku.

Apelacja nie dostarcza dostatecznych argumentów mogących przemawiać za zasadnością jej uwzględnienia, a co za tym idzie, uzasadniać możliwości odmiennego rozstrzygnięcia w

niniejszej sprawie, ów środek odwoławczy zawiera jedynie odmienną, jednostronną ocenę materiału dowodowego.

Analiza treści sformułowanych przez skarżącego zarzutów oraz ich uzasadnienia prowadzi do wniosku, że skarżący dokonania błędnych ustaleń faktycznych upatruje przede wszystkim w nieuprawnionym - jego zdaniem - obdarzeniu wiarą wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadka M. D..

Tymczasem Sąd Rejonowy dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w tej części rozważył szczegółowo i wszechstronnie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zeznania wszystkich świadków oraz wyjaśnienia oskarżonego. Wskazał którym i dlaczego dał wiarę oraz którym zeznaniom i wyjaśnieniom nie dał wiary, przedstawiając motywy swoich ocen.

Odnosząc się do tego zarzutu, stwierdzić należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych, pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art.7 kpk) wtedy ,gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy (art.410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art.2§2 kpk),

- stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art.4 kpk),

- jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań

wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art.424§1 pkt 1 kpk).

W ramach realizacji zasady zawartej w art.7 kpk sąd ma prawo uznać za wiarygodne zeznania świadka (lub wyjaśnienia oskarżonego), co do niektórych przedstawionych przez niego okoliczności i nie dać wiary zeznaniom tego samego świadka (czy też wyjaśnieniom oskarżonego), co do innych okoliczności – pod warunkiem jednak, że swoje stanowisko w tej kwestii w sposób przekonywujący (jak ma to miejsce w niniejszej sprawie) uzasadni (OSNKW 1974/7-8/154, OSNKW 1975/9/133).

Wszystkie te wymogi spełnia ocena dowodów, o której mowa w apelacji (a także pozostałych zebranych w sprawie) dokonana przez Sad I instancji i zaprezentowana w szczegółowym uzasadnieniu wyroku.

Prokurator nie wykazał w skardze apelacyjnej , aby w zaskarżonym wyroku, przy ocenie zebranych dowodów w sprawie, Sąd dopuścił się obrazy art.7 kpk.

Apelacja zawiera odmienną ocenę dowodów i sprowadza się do założenia, że dowody „korzystne” dla oskarżonego są niewiarygodne i należy odmówić dania im wiary, a uznać za wiarygodne odmienne twierdzenia „pomówionych „ policjantów, którzy zeznawali odmiennie niż oskarżony, negując kolizję z uliczną latarnią.

Finalnie w pełni uprawniona jest teza o braku możliwości przypisania J. K. winy w zakresie zarzucanego mu czynu.

Odnosząc się obecnie szczegółowo do poszczególnych argumentów zawartych w uzasadnieniu apelacji prokuratora:

- oceniając wiarygodność relacji oskarżonego należy mieć na uwadze, że nie jest kwestionowana sama obecność policjantów na miejscu zdarzenia (na ulicy (...)), w pojeździe o numerze (...) ok. godziny 17.45 w dniu 21 maja 2019 roku; zatem jedyną okolicznością sporną jest fakt cofania pojazdem i uderzenie (kontakt tylnym zderzakiem) w uliczną latarnię;

- zwraca uwagę fakt, niemal natychmiastowej reakcji oskarżonego na swoje spostrzeżenia, już po 35 minutach złożył zawiadomienie na Komisariacie Policji B.- W.; to przekonuje o działaniu spontanicznym, nie zaś rozmyślnym kalkulacyjnym, wymyśleniu intrygi, co uwiarygadnia jego relację;

- relacja oskarżonego ma potwierdzenie w zeznaniach M. D.; nie jest prawdą by istniały znaczące różnice w ich twierdzeniach; w kwestiach zasadniczych (sam fakt „ uderzenia” w latarnię przez pojazd policyjny, dwukrotnie podczas manewrów cofania, obecność w nim 2 policjantów, ich zachowanie po kolizji) te relacje nie różnią się; natomiast eksponowana przez skarżącego różnica w postaci oceny siły uderzenia, może wynikać z ich różnych możliwości percepcyjnych, skupienia się, możliwości dokonywania spostrzeżeń i ich odtwarzania, co finalnie nie może mieć decydującego znaczenia; podobnie rzecz się ma z oceną czy latarnia „ przechyliła się i powróciła do poprzedniego położenia” (tak J. K.) czy też „ zatrzęsła

się” (tak M. D.); w sytuacji gdy policjanci użytkujący wówczas ów pojazd negowali jakikolwiek kontakt z latarnią, ma to swoją istotną wymowę; co ma zasadnicze znaczenie: świadek M. D. swoje zeznania składał po upływie niemal 2,5 roku od zdarzenia i jego relacja może być zniekształcona upływem czasu; stąd nie dziwi wadliwe umiejscowienie zdarzenia w czasie (jesień, nie było na drzewach liści); po upływie tak długiego czasu, można nie pamiętać czasu zdarzenia, panującej pogody, liści na drzewach (przecież w tym czasie kilkakrotnie zmieniły się pory roku); dla tego świadka zdarzenie nie miało szczególnego znaczenia, nie wywołało takiej reakcji jak u oskarżonego, który natychmiast udał się na Komisariat złożyć doniesienie, nie musiał „przechowywać” zdarzenia w pamięci;

- w kwestii „interesu” świadków w określonych zeznaniach:

- to policjanci mieli takowy, skoro jeden z nich mógł odpowiadać za wykroczenie, mogli też odpowiadać „służbowo” za zdarzenie;
- oceniając zeznania M. D. trzeba podkreślić brak jakiegokolwiek tendencyjności czy złośliwości w jego relacji; chcąc zatem zdyskwalifikować ten dowód, należałoby przyjąć, że w toku postępowania świadczył w złej wierze, że zdecydował się fałszywie oskarżać – to znaczy umyślnie i nieprawdziwie niewinnego człowieka; brakuje jakichkolwiek danych, które czyniłyby tę czysto teoretyczną tezę choćby w niewielkim stopniu prawdopodobną;

dlatego też jego relacja, zbieżna z relacją oskarżonego, przesądza w praktyce o rozstrzygnięciu sądu;

- ma rację skarżący, że oskarżony miał swego rodzaju konflikt z policjantami KP B. - W. z uwagi na wcześniejsze postępowania toczące się przeciwko niemu; w ocenie sądu odwoławczego nie oznacza to, że oskarżony złożył fałszywe zawiadomienie o popełnionym wykroczeniu i zeznawał fałszywie; proste doświadczenie życiowe wskazuje, że to owa niechęć do policjantów spowodowała, iż po zaobserwowaniu zdarzenia niezwłocznie udał się do KP - W. składając zawiadomienie o nim; przecież przeciętny obywatel widząc zdarzenie nie biegłby natychmiast z doniesieniem, skoro zdarzenie nie było drastyczne, nikt nie ucierpiał, nie było istotnych szkód w mieniu; zatem uprawniona jest konstatacja, że to ów konflikt z policjantami komisariatu jako całością, był inspiracją do złożenia zawiadomienia;

- w kwestii oględzin pojazdu:

- nie sposób uznać, iż dowód ten jest bezsporny i wprost przeczy relacji oskarżonego i świadka M. D.;
- dowód ten był raczej opinią policjanta wykonującego tą czynność, do czego nie był uprawniony; sformułowanie (na k.7) „ pojazd nie ma wgnieceń i uszkodzeń świadczących o uderzeniu w betonową latarnię” w sytuacji gdy na zdjęciu (k. 9) widać uszkodzony

<p>tylny zderzak pojazdu (...) jest opinią policjanta a nie stricte oględzinami; widoczne uszkodzenia winien bowiem ocenić biegły, przy czym powinien posłużyć się nie dokumentacją fotograficzną ale bezpośrednimi oględzinami tylnego zderzaka pojazdu; co oczywiste upływ czasu obecnie uniemożliwia przeprowadzenie tego dowodu;</p> <ul style="list-style-type: none"> nawet jednak zakładając hipotetycznie brak uszkodzeń tylnego zderzaka, nie przesądza to o braku kontaktu pojazdu z latarnią; ma rację Sąd Rejonowy wskazując, że „ zderzaki samochodów są technologicznie zaprojektowane do chronienia pojazdów” i „ przyjęcia” uderzenia w przeszkodę a przy tym wg. M. D. te uderzenia nie były silne to były raczej dotknięcia. 		
<p>Wniosek</p>		
<p>Prokurator wniósł o uchylenie wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec ustaleń i argumentacji Sądu Rejonowego skarżący nie przedstawił przekonującej argumentacji pozwalającej na uchylenie zaskarżonego wyroku. Apelacja zawiera odmienną ocenę dowodów i sprowadza się do stwierdzenia, że dowody</p>		

„niekorzystne” dla oskarżonego są wiarygodne i należy dać im wiarę, a uznać za niewiarygodne odmienne twierdzenia oskarżonego i wspierających ją zeznań świadka M. D..

Wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania jest sprzeczny z treścią art. 437 § 2 k.p.k. Nie zachodzą też przesłanki wskazane w art. 439 § 1 k.p.k., oraz art. 454 k.p.k.

Finalnie nie ma żadnych podstaw do negowania rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie braku zawinienia oskarżonego.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Rozstrzygnięcie o braku zawinienia oskarżonego	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Argumentacja jak wyżej. Brak było podstaw do ingerencji sądu odwoławczego w orzeczenie pierwszoinstancyjne z uwagi na prawidłowość dokonanej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów a w konsekwencji na zasadność poczynionych ustaleń	

faktycznych. Wyrok odpowiada prawu i podlegał utrzymaniu w mocy.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
.	.	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono po myśli art.636§1 k.p.k. Skoro to oskarżyciel publiczny spowodował postępowanie odwoławcze to wobec nieuwzględnienia jego środka odwoławczego, to Skarb Państwa ponosi jego koszty.

7. PODPIS